

VIREOLET

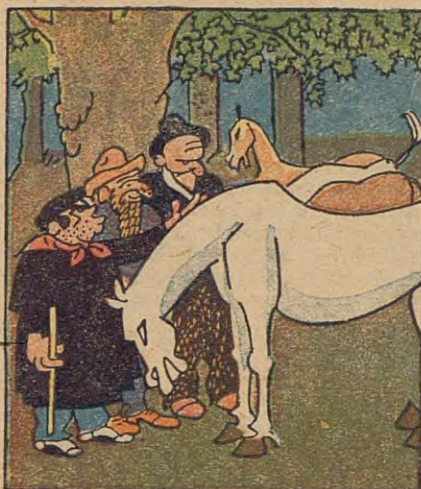
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UN MAL NEGOCI

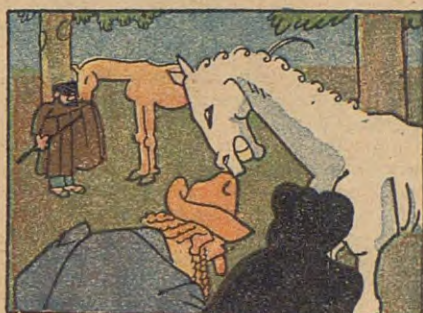
per CASTANYS

Rebec i Trápala són dos negociants enredaires i sense escrúpols que per tal d'efectuar un bon negoci no miren prim. Aquí els tenim dirigint-se a la fira de Bellpuig per tal de comprar un cavall que els ha encarregat un pagès de la comarca.

Els cavalls bons els passen per alt. Ells volen un cavall dolent a qualsevol preu car el pagès que els ha fet l'encàrrec no hi entén.

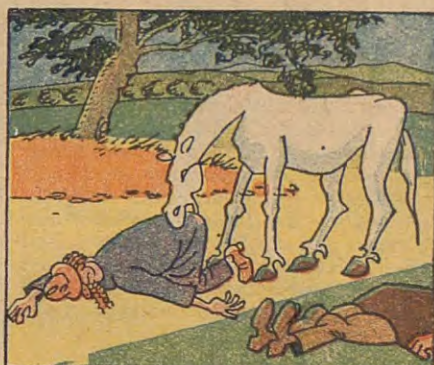
En un recó de la fira troben el cavall dels seus somnis, un penco esquàlid i ple de naftes que els el cedeixen per mitja unça. Ells el vendran al pobre pagès per dues unces i faran unça i mitja de negoci.

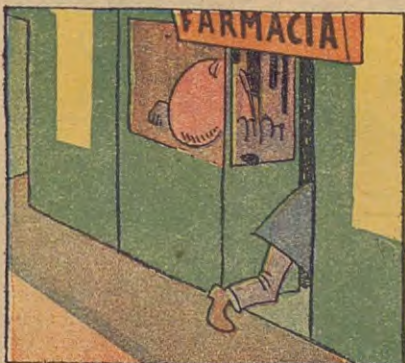
Munten tots dos a cavall i contents amb el guany que han fet es dirigeixen a fer l'entrega del penco.

Però vet ací que el penco que entre altres defectes té el d'ésser guít i mossegaire, els descavalca a mig camí.

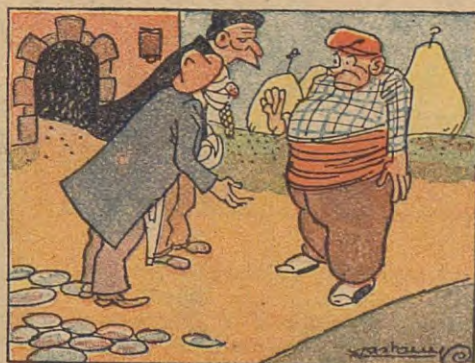
I atacat d'una follia estranya, els masega a auitzes i els omple de mossegades, deixant-los fets una llàstima.

Rebec i Trápala es veuen obligats a refugiar-se a una farmàcia mentre el cavall desapareix sense deixar rastre.

Entre àrnica i tafetà s'han vist obligats a bestreure mitja unça més. Malparats i adolorits se'n van a trobar el pagès.

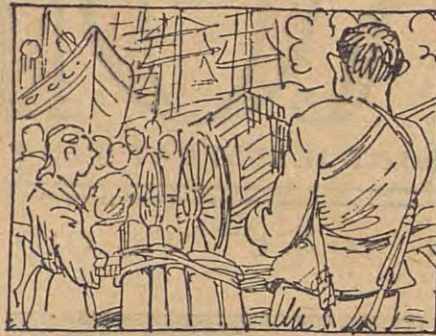
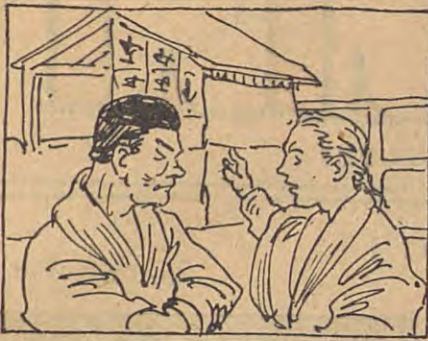
Aquest es nega a pagar si no li porten el cavall i Trápala i Rebec gràcies a la seva mala fe efectuen el pitjor negoci de la seva vida, rebent el càstig merescut.

Un viatge a Orient

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

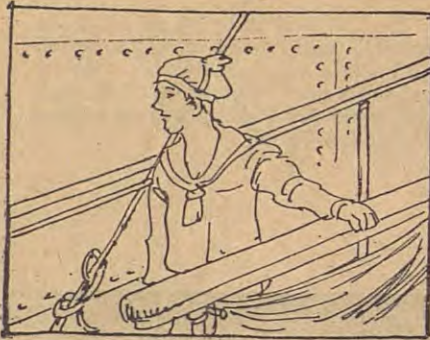

posà a convenient distància de Xos-ki-nam. En Rafel pensà que al port li seria fàcil de trobar alguna embarcació on encabir-se com a grumet i arribar així a reintegrar-se a la civilització occidental. Ara en Rafel ja coneixia els carrers principals i quan tenia algun dubte sabia fer-se entendre i treure profit dels detalls que li donaven.

Així, després de molt caminar, ja clarejava, arribà al port i era un garbuix de transat antics, velers, juncs i transports terrestres de tota mena que va esfereir-lo un xic, però decidit com estava a deixar aquell país, va revestir-se de valor i anà a emprendre un oficial d'un vaixell francès, que era prop seu parlant amb dos europeus.

En Rafel s'hi dirigí en català i no

fou poca la sorpresa de l'oficial en sentir un japonès parlant l'idioma de la seva esposa. L'oficial li contestà en francès però intercalant-li paraules catalanes que el feien més entès. L'esposa de l'oficial era del Rosselló i per això l'oficial acollí de seguida amb simpatia el nostre amigu t, el presentà al capità i explicat el motiu de trobar-se vestit de japonès de seguit fou

admès al servei del vaixell com intèrpret en els ports del Japó. Quan el vaixell tingué de deixar les mars orientals salpant de Saigon, el seu càrrec s'acabà. En Rafel però, amb els francs guanyats es senti més reconfortat majorment que a Saigon ja era més fàcil adquirir relació amb europeus. Després de varis intents fracassats logrà entrar en la tripulació d'un vapor fran-

çès. Quan el vapor prop ja de Singapur anava a guanyar l'estret de Malaca, foren sorpresos per un veler pirata xinès i després d'una veritable batalla e tre europeus i xinesos aquests darrers lograren fer-se amos de la nau, lligaren els supervivents i amenaçant amb un enorme sabre al capità l'obligaren a declarar on eren les claus de la caixa per apoderar-se dels cabals i

després a les bodegues esbotzaren a tort i dret per apoderar-se de tot el que els fes peça. Entre el que espatllaren i el que s'emportaren deixaren el pobre vaivell que feia llàstima. Tot fou executat amb gran pre-sa perquè temorosos que el telegrafista hagués tingut temps de emetre el clàssic SOS d'auxili, amb tot i la precaució d'

apoderar-se d'ell abans que tot, volien allunyar-se abans que l'auxili no els pesés a ells en perill. El capità pirata en sentir que Rafel s'exclamava en japonès i que al mateix temps s'entenia amb els europeus, se l'endugué al seu vaixell segur que li seria d'utilitat majorment quan la seva tripulació havia quedat minvada en aquell afer i

sat combat. Po-yang, que així s'anomenava el ferotge pirata advertí seriosament al desgraciat marineret català que seria inútil que tractés de desertar perquè el càstig seria terrible.

En Rafel hagué de resignar-se a fer aquell odiós i perillós ofici de lladre marí. Una vegada separats del vapor francès es procedí a bord del «Quel-

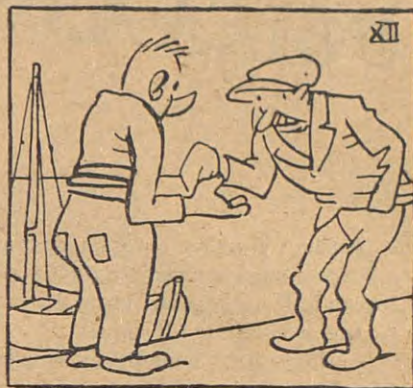
paert» a fer el recompte del botí i el repartiment equitatiu entre la tripulació segons la importància de cada brètol, del diner robat. Po-yang tenia cura de què no els en toqués massa: ell es quedava gairebé amb tres quarts parts. A en Rafel li feren saber que en aquell afer encara no li tocava part.

(Continuarà)

NAVEGACIÓ ORIGINAL

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

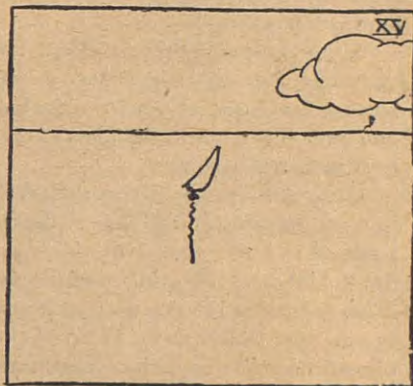
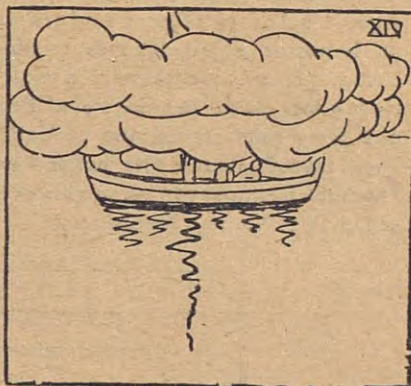
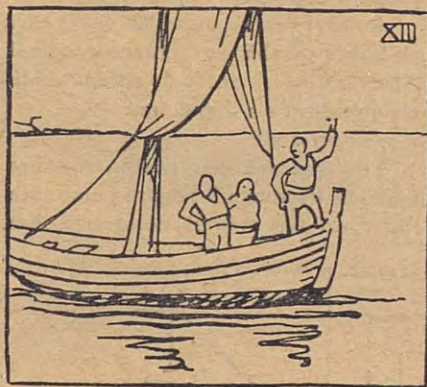
Tenir un yacht era la il·lusió eterna d'en Pelat. Però, és clar, per tenir un yacht s'ha d'ésser milionari i amb això sí que no es feia il·lusions, pobre xicot, que ell prou sabia que mai arribaria a ésser-ne, a menys que no s'es-

caigués el miracle de treure la grossa de Nadal sense comprar bitllet.

Però podia tant l'afició nàutica en ell, que quan un dia anà als vivers a comprar mig quilo de musclos i veié una harqueta de vela per vendre bara-

ta, no s'hi pensà gens i en pagà els trenta duros que li'n demanaren que eren els que acabava de cobrar a fi de mes.

Es clar que la barca era plena de musclos i barretets per la part de sota

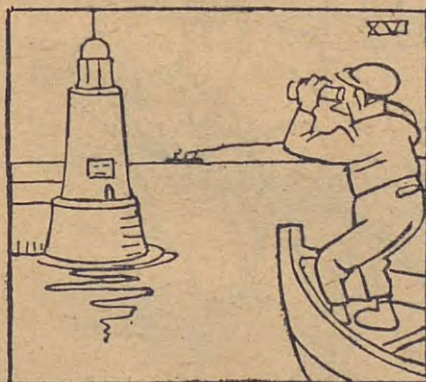
i que costà sang i aigua posar-la en condicions de navegar, però per fi, una bella tarda de dissabte, en Pelat s'embarcava amb dos amics, disposats a fer un creuer cap a la Costa Bava.

Navegaren tota la nit en mig d'una

espessa fosca i a l'endemà en eixir el sol, quan creien veure les roques de Tossa o de Sant Feliu es trobaren que no veien més que aigua i boira, sense saber on es trobaven.

Horror! Allò anava prenent un cai-

re tràgic. Era com trobar-se perdut en mig l'Atlàntic. Pe ò, per fortuna, al cap de poc la boira començà d'aclarir-se i anà apareixent a prop d'ells un far. Amb gran alegria, en Pelat prengué els binocles i el contemplà. Al

peu de la torra hi havia un rètol que deia: *Comidas a la marinera*. Mentrestant la boira s'acabà d'aclarir i veieren que es trobaven davant el far de l'escullera de Barcelona.

«I per això hem navegat tota la nit?» s'exclamava un dels companys. «Vaja un pilot que portem!»

I en Pelat, es defensà exclamant: «Home! com que t'has passat la nit as-

segut sobre la brúixola; és clar, jo m'he anat orientant amb les agulles del rellotge!»

S'havien passat la nit donant voltes davant el port de Barcelona!

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
ILLUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

(Continuació)

Arribate al palau el Califa destina a Dolça-Amiga una cambra riquíssima i quan hi fou allotjada, Harun Al-Ratxid anà a visitar-la i li digué:

— Dolça-Amiga gentil! Tu saps bé que el teu espòs Alí-Nur te m'ha donat en qualitat de present. Jo, agraït d'aquest do tan inapreciable l'he enviat a ell a la seva terra de Basra, de la qual l'he nomenat Soldà en substitució del que hi ha i si Al·lah ho vol, a tu t'enviaré allí mateix d'ací uns quants dies perquè li portis uns hàbits d'honor i regnis aquella terra en la seva companvia!

Ja podeu imaginar-vos la joia immensa de la enamorada esposa en saber que ben aviat es reuniria de bell nou amb el seu marit. Però heus ací el que passà a Alí-Nur.

Quan Alí-Nur ben Khacan fou arribat per la gràcia d'Al·lah a Basra, s'adreçà immediatament al palau del Soldà Mohamet El-Zeiní; pujà les escales del palau i féu un gran crit que ressonà per tota la casa. El Soldà, indignat, ordenà que li emnessin immediatament l'atrevit cridaire i Alí-Nur en trobar-se a la presència d'El-Zeiní, es llevà el turbant i li entregà la lletra del pobre pescador. Quan el Soldà obrí la lletra i reconegué l'escriptura del Califa Harun al-Ratxid; s'aixecà immediatament i, dret, llegí la lletra fins al final. En acabar la porà als seus llavis i al front per tres vegades en senyal de profund respecte i exclamà amb veu ben alta: «Jo escolto i obeeixo a Al·lah, l'Altíssim i al Califa que és l'Emir dels Creients!»

Immediatament ordenà que es presentessin els quatre Cadís (1) de la ciutat i els principals Emirs; per tal de comunicar-los la nova de la seva resolució d'obeir el Califa i abdicar el tron en favor d'Alí-Nur ben Khacan.

I heus ací que en aquell instant entrà al saló del tron el Visir El-Mohin ben-Sani, l'antic enemic d'Alí-Nur i del seu pare Fadladdin, i el Soldà li allargà la lletra del Califa tot dient-li: «Té: Llegeix!»

El Visir Sani agafà la lletra, la llegí i la rellegí de cap a cap en el comble

de la consternació. Mes de sobte pega entropada al cap d'avall de la lletra, on hi havia la signatura i el segell del Califa, es fica a la boca el bocí esquíncat, el mastega i se l'engoleix!

El Soldà, esgarrifat i obrint uns ulls com unes taronges, agafà ben-Sani pel braç i li cridà:

— Desgraciats! Que fas! Quin dimoni t'ha inspirat per fer això!

— Oh, mon rei i senyor! — respongué el mal Visir. — Aquest pillard no ha vist mai, en tota sa vida, el Califa, nostre sobirà, ni Giafar el seu Visir. Aquest atlot carregat de vicis és un impostor digne del més terrible càstig, per tal que serveixi d'escarment a tots els de la seva trepa! Perquè ¿com pots creure que el Califa l'hagi investit de tan alta honor i no l'hagi fet acompanyar per algun dels seus nobles Visirs o Xambelans?

— Doncs què podem fer? — demana el Soldà dubtant.

— Oh rei! — respongué Sani. — Confia'm aquest atlot i jo arribaré al coneixement de la veritat. Jo l'enviaré acompanyat d'un cos de guàrdia, a Bagdad perquè hom escateixi la realitat dels fets. Si la cosa és certa, el Xambe'an que l'acompanyarà ens portarà una confirmació signada per la noble mà del Califa. Si la cosa és falsa ell ens portarà ben lligat l'impostor i jo sebré castigar-lo de tal faísó, que purgarà el passat i el present!

Amb aquestes paraules del Visir, el Soldà acabà per creure criminal Alí-Nur i en un excés de colera cridà els guardes i els digué irat:

— Fort a ell!

I els guardes se li tiraren a sobre amb els bastons i li pegaren amb tota llur fúria fins que el deixaren sense

(1) Caps de policia.

sentits. Aleshores envià a cercar el cap dels escarcellers, Kutaït, i li manà que s'endugués Ali-Nur, el tanqués en una masmorra i el subjectés de dia i de nit a la tortura.

— Jo escolto i obeeixo! — respongué Kutaït. I s'emmenà Ali-Nur, el qual encara no havia tornat en sí, fins a la masmorra.

Un cop hi fou arribat féu retirar els altres guardians i ell mateix començà a netejar aquella cel·la humida i pestilent. Després ell mateix baixà coixins i una alfombra i li arranjà un bon jaç. Finalment deslligà les cordes que li subjectaven braços i mans i cames, l'estengué curosament al damunt dels coixins i perfumà l'habitació cremant mirra, incens i herbes aromàtiques.

Quan Ali-Nur es retornà i es veié en aquella obscura masmorra, il·luminada res més que per un gresol d'oli, tot ell s'estremí. Kutaït el tranquilitzà tot seguit.

— No temeu res, mon bon amo i senyor! El vostre difunt pare Fadleddin m'havia afavorit moltes vegades: Ara vull aprofitar l'ocasió d'agraïr-li en la persona del seu fill!

I des d'aquell instant Ali-Nur fou tractat amb tota mena de miraments i mai no li mancà res més que la llibertat.

Al cap d'uns quants dies arribà un

correu de Bagdad, el qual portà un magnífic present per al Soldà. Es clar! El Soldà quedà tot parat i estranyat perquè mai no hauria pogut esperar un obsequi com aquell sense que hi hagués alguna causa que el motivés. Reuní immediatament tots els seus consellers, els quals estiguerent d'acord en que aquell regal era per al nou rei, és dir: per aquell que feia pocs dies havia arribat per substituir el Soldà.

— Ho veieu? — féu el Visir Sauf adressant-se al rei. — No us ho deia, jo, que el millor era treure'ns-el de sobre?

— Per Al·lah! — respongué el Soldà irat. — Ja l'havia oblidat ben bé,

aquell bergant! Vés-me'l a cercar tot seguit i al mig de la plaça vull veure com li talles el coll!

El Visir ben-Sauf sortí immediatament del palau i ordenà de pregonar per tota la ciutat l'execució d'Ali-Nur i l'hora de la mateixa i tots els seus detalls.

I heus ací que tots els habitants de la ciutat, en assabentar-se de la dissort del fill del bon Visir Fadleddin, Ali-Nur, s'affigiren profundament i tothom plorà, des dels senyors més rics fins als pobres marxants del sok.

Mentre tant ben-Sauf anà a la presó i parlà amb el bon escarceller Kutaït:

— Ah, senyor! — féu l'escarceller. El presoner amb prou feines pot tenir-se dret per culpa de les tortures que li he fet sofrir durant aquests dies. Malgrat això, jo t'escolto i t'obeeixo!

I baixà al soterrani i, amb les llàgrimes als ulls, comunicà la trista nova a Ali-Nur.

El nostre amic, de cop quedà abatut i aclaparat. Després reaccionà i tot alçant-se exclamà: «Al·lah ummà!»

En eixir de la presó lligat de braços i mans, i en trobar-se en front del seu enemic ben-Sauf, li digué:

— Oh Sauf! Has de saber que l'únic Poderós és Al·lah i que Ell és l'únic Realitzador!

Llavors el Visir, tremolant de ràbia ordenà als guardians de muntar Ali-Nur al damunt d'una mula per conduir-lo al suplici; però els guardians no sabien què fer en veure la multitud i en oït com cridaven:

— Ali-Nur, mira'ns!

— Vols que el matem?

— Digueu una paraula!..

Mes Ali-Nur respongué bondadós: — Oh no, els meus bons amics! La fi de l'home sols ve quan Al·lah vol que vingui! Deixeu el destí que se'ngueixi el camí que Al·lah li marca!

I els guardians l'agafaren i el muntaren a dalt de la mula i el conduïren enllà tot cridant. «Heus ací el càstig que sofreix aquell qui falsifica escriptures!»..

AVENTURA COENT

I
En el cercle, en Tartarí
es presentà un bell matí
amb un fort encostipat,
Quan va haver estornudat
dos o tres cops, exclamà:
— Ara això em fa recordà...

II
— ...que un dia, en el Senegal,
sota un calor tropical,
retornava d'un poblet
on la compra havia fet
d'un bell molinet de pebre.
Quan... de poc, em toca el rebref

III
— Ven a en ma direcció
un ferotge i gros lleó
ensenyant-me sos ullals
esmolats tal com punyals.
I com que armes no portava
ma existència perillava!

IV
— Per a poder-me salvar
a un arbre em vaig enflar
mes el ferotge lleó
amb mai vista obstinació
dessota el tronc s'ajagué
com dient: «T'atraparé!»

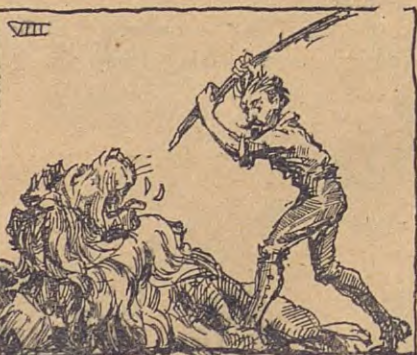
V
— Jo estava desesperat.
Dalt d'un arbre, desarmat
i al peu de l'arbre una fera
quin valent no es desespera?
Sentint de la mort el gel
vaig alçar els ulls al cel...

VI
— Quan, què veig! Visió de febre?
Aquell arbre feia pebre!
Per ma sort, era un pebrer!
De seguida, què vaig fer?
Poso pebre en el molí
i en molc un grapat, ben fi.

VII
— Crido després el lleó.
Ell em mira amb atenció.
Li llenço el pebre a la cara
i de seguit, ai la mare!
la fera es posa a plorar
a tossir i estornudar.

VIII
— Baixo llavors amb braó
i trencant un fort bastó
planto cara a l'animal
que pobret està tan mal
que ni em veu ni està per mi
i aviat toca a sa fi.

IX
— Veus aquí com vaig caçar
un lleó sense portar
armes blanques ni de foc.
Per això us he dit fa poc
que quan l'estornut sonava
ma aventura em recordava.

DESAVANTATGES DE LA RADIO

En Robatot i en Pispà, asseguts al marge de la carretera, esperaven l'ocasió de fer negoci. No que fossin lladres de camí ral, però amb tanta policia i tants vigilants, a ciutat es feia ja difícil robar i havien volgut provar fortuna pels afores. Malauradament, no passava ànima vivent per aquella carretera i tant l'un com l'altre començaven a sentir la gelor de la vesprada d'octubre que els anava penetrant fins als ossos.

— Pispà, jo crec que hauríem de cercar un hostal per passar la nit, perquè aquí ens gelarem definitivament.

— Però un hostal costa diners i ens en quedem pocs.

— Procurarem fer-ne més. En e's hostals es pot fer negoci,
— Tens raó, anem.

C minaren cosa de mig quilòmetre i arribaren a una tavernota perduda en despoblat.

— Bona nit. Que ens donareu sopar i dormir?

— Sopar sí, però per dormir haureu d'anar a la palla, — féu a tavernera.

— Bé, ja veurem. Aquí mateix, vora el foc podem encabir-nos.

Començaven a saborejar unes mongetes amb llomillo, quan s'obrí la porta i entrà un home vestit de mecànic.

— Mestressa, doneu-me sopar aviat que tinc pressa.

— No em queda res — féu la tavernera. — Aquests senyors se m'acaben tot el que quedava.

— No us amoïneu, — féu en Robatot, veient possibilitat de fer negoci. Asseieu-vos amb nosaltres i ens ho partirem.

— Moltes gràcies — féu l'arribat. I sense més compliments s'assegué a la seva part del llomillo amb mongete.

Tot sopant, explicà que tenia al delfora un camió automòbil carregat amb un aparell de ràdio i accessoris que el duia a la torre del Sr. Enric de Poc.

— Un aparell prec'ós. Superheterodí de vuit làmpares, sense antena ni terra que dona Londres en a'taveu! Val més de vuit cents duros. El Sr. de Poc és molt generós i em dona a bona propina.

— Home, — féu en Pispà — jo també hi havia treballat en ràdio, fa algun temps. Voleu dir que encara dona, a uest negoci?

— Que si donà! Ja ho crec...

I començaren una llarga conversa sobre els avantatges i inconvenients

de les diverses marques d'aparells que acabà fent-se tan amics els dos pillets i el mecànic, que aquest els convidà a pujar al camió per dur-los a dormir a algun hostal més acomodat.

Això és el que esperava en Pispà. Pagaren el sopar, pujaren al camió i emprengheren la marxa carretera enllà

— I on és aquesta torre del Sr. Enric de Poc? — preguntà en Pispà al cap d'una estona.

— Es entre Viladerrocs i Pobla de Rucs. Hi ha uns vint quilòmetres des d'aquí. He d'arribar-hi a les deu i l'aparell funcionarà a dos quarts d'onze aquesta mateixa nit.

Dos quilòmetres més amunt, en Pispà exclamà:

— Alto, alto! veig perill!

— Quin perill? — demanà el xofer frenant ràpidament.

— Aquest! — féu en Pispà donant-li un cop de porra al cap que li féu perdre el coneixement.

Entre en Pispà i en Robatot el baixaren a la cuneta. Després conduïren la'uto a tota velocitat cap a la torre del Sr. Enric de Poc.

— Així — féu en Pispà — la propina serà per nosaltres.

A les deu en punt de la vetlla, el magnífic aparell estava disposat a funcionar, en mig de l'espectació del senyor Enric de Poc, la senyora de Poc

i quatre Poquets, que tots bocabadats esperaven la música del Liceu.

— I com funciona això? — demanà el Sr. de Poc.

— Miri, gira aquesta maneta, apreta aquest botó i... sent?

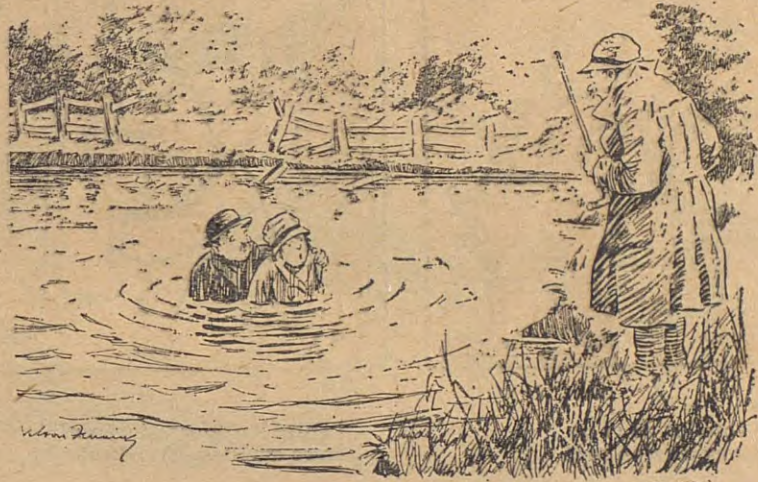
L'aparell ja funcionava «...Grrr... Aquí E. A. J. 1... Ràdio Barcelona... Abans de començar el concert anem a donar un avi urgent que ens ha tramès la policia. Dos homes desconeguts han atacat el conductor d'un camió que duia un aparell de ràdio a casa el Sr. Enric de Poc i han fugit amb el robatori...»

El Sr. de Poc era fornit i tenia tres crias tan fornits com ell... Ara en Robatot i en Pispà són a la Model reflexionant sobre els desavantatges de la ràdio.

En Panarra féu aposta que es menjaria tot un vedell. Acceptada la juguesca, el feren asseure a taula i començaren a portar-li una cuixa, després les costelles...

En Panarra menjava i callava, però cregut que el vedell li havien de dur sencer, exclamà, quan ja se n'havia menjat quasi la meitat:

— Vejam si em porteu aviat el vedell, que amb tantes cuixes i costelles em començarà de passar la gana!

— I ara! em creia que aquest llac tenia tres metres de fondària!
— Es que estem drets sobre l'automòbil.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 658 — Francesc Galf

N.º 659 — Ramon Costa

N.º 660 — F. Malagarriga

N.º 661 — Ramon Segalés

Redacció i Administració: Carden 1 Casañas, 4.
Impr. mta: Carrer de Muntaner, 24 in. er or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Amb un singlot delatori
ha fracassat el Tenori.

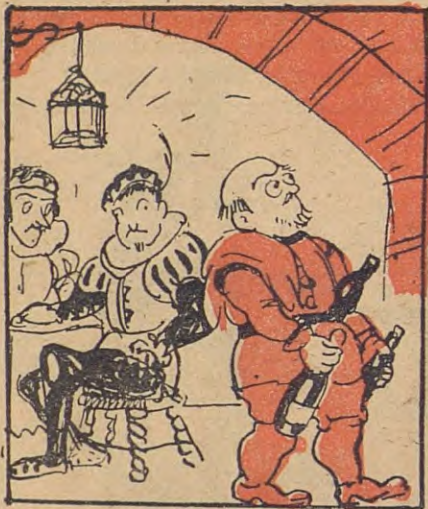

— Potsè aquí ens daran sopar?
— Vejam, anem-ho a provar.

— Per esquelet ja em serveix
prò el company té massa greix.

— Si li sembla, podré fer
el paper de l'hostaler.

Les botelles de vi bo
les amaga en un recó.

I entre bastidors, després
entre ambdós se'n beuen tres.

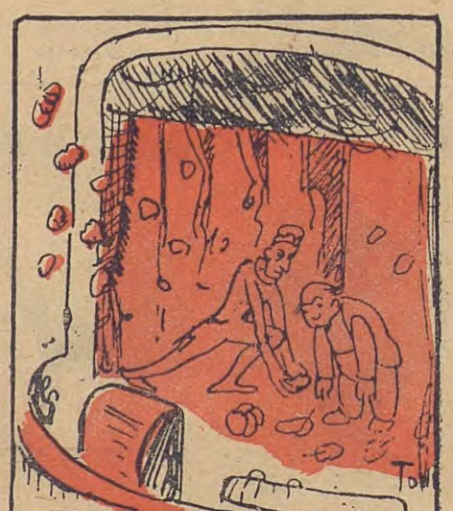
En Baliga ple de vi
fa d'estàtua en el jardí.

— No, no me causan pavor!
exclama valent l'actor.

Mes a en Baliga al moment
li ve un singlot violent

I verdura han recollit
per amant un mes seguit.